

Sygn. akt I C 505/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim – I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Gabriela Wiśniewska

Protokolant: Olga Skrzekowska

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2014 roku w Nowym Dworze Mazowieckim

sprawy z powództwa Skarbu Państwa (...)

przeciwko Stowarzyszeniu A. w P.

o zapłatę

I. zasądza od Stowarzyszenia (...) w P. na rzecz Skarbu Państwa (...) kwotę 52.951,68 zł (pięćdziesiąt dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt jeden 68/100 złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty;

II. postępowanie w przedmiocie zwrotu od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania umarza;

III. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności co do zapłaty kwoty 52.951,68 zł (pięćdziesiąt dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt jeden 68/100 złotych).

I C 505/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 25 listopada 2014 r.

Pozwem z dnia 18 czerwca 2014 r. (data stempla pocztowego) powód Skarb Państwa (...), reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanego Stowarzyszenia A. w P. kwoty 52.951,68 zł (pięćdziesiąt dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt jeden złotych sześćdziesiąt osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych (k. 1).

W uzasadnieniu swojego stanowiska powód wskazał, że dochodzi powyższej należności z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości nr KW (...) przez pozwanego oraz że kwota dochodzona pozwem obejmuje okres od czerwca 2011 r. do maja 2014 r. i ustalona została jako iloczyn 36 miesięcy przemnożonych przez kwotę 1.470,88 zł, stanowiącą czynsz dzierżawny ponoszony przez poprzedniego użytkownika tych nieruchomości. Ponadto strona powodowa podniosła, że pozwany pomimo wezwania do zapłaty należności tych nie uregulował, choć nie kwestionował ich ani co do zasady, ani co do wysokości oraz że prawomocnym wyrokiem z dnia 24 maja 2011 r. Sąd Rejonowy w N.nakazał pozwanemu wydanie powodowi przedmiotowej nieruchomości oraz zasądził wynagrodzenie za bezumowne korzystanie za okres do maja 2011 r. (k. 1).

Na rozprawie w dniu 20 listopada 2014 r. pozwany Stowarzyszenie A. w P. oświadczył, że uznaje powództwo i wnosi o niezasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania i odsetek od należności wskazanej w pozwie. Natomiast powód oświadczył, że cofa wniosek o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, natomiast żądanie co do odsetek podtrzymuje i pozostawia do uznania Sądu (k. 53).

Strona pozwana podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie w piśmie procesowym z dnia 21 listopada 2014 r. (data prezentaty) (k. 54).

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w N.z dnia 24 maja 2011 r. Sąd zasądził od Stowarzyszenia A. w P. na rzecz powoda Skarbu Państwa (...) kwotę 50.009,92 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 maja 2011 r. do dnia zapłaty z tytułu bezumownego korzystania przez Stowarzyszenie A. z nieruchomości objętej księgą wieczystą (...), składającej się z działek o numerach ewidencyjnych (...) wraz z ze znajdującymi się na niej zabudowaniami o powierzchni 2,4883 ha oraz (...) o powierzchni 0,1166 ha oraz nakazał wydanie przedmiotowej nieruchomości przez Stowarzyszenie A. na rzecz Skarbu Państwa (...)w terminie 1 miesiąca od dnia uprawomocnienia się orzeczenia (okoliczność bezsporna, odpis prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w N. z dnia 24 maja 2011 r. k. 5).

Przedmiotowa nieruchomość stanowi własność Skarbu Państwa w zarządzie (...) (wydruk z księgi wieczystej (...) k. 22-32).

Stowarzyszenie A. zwracało się pisemnie do Skarbu (...)celem umożliwienia mu dogodnego sposobu spłaty przedmiotowej należności, objętej powyższym wyrokiem oraz powstającej z upływem każdego kolejnego miesiąca (k. 9-10).

Stowarzyszenie A. nadal bezumownie korzystało z przedmiotowej nieruchomości, w tym w okresie od czerwca 2011 r. do maja 2014 r. Czynnosc dzierżawny ponoszony przez poprzedniego użytkownika przedmiotowej nieruchomości wynosił miesięcznie 1.470,88 zł. Nieuiszczone przez Stowarzyszenie A. wynagrodzenie za bezumowne korzystanie z przedmiotowej nieruchomości za okres od czerwca 2011 r. do maja 2014 r., przy przyjęciu miesięcznej rynkowej wysokości czynszu dzierżawy/najmu za tego rodzaju nieruchomość (1.470,88 zł) wynosi 52.951,68 zł (okoliczności bezsporne, wykaz należności na dzień 17 czerwca 2014 r. k. 6-8).

Pismem z dnia 16 maja 2014 r. Stowarzyszenie A. zostało wezwane przez Skarb Państwa (...) do uiszczenia kwoty 51.480,80 zł z tytułu bezumownego korzystania z przedmiotowej nieruchomości za okres od 1 czerwca 2011 r. do 30 kwietnia 2014 r. w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania, które zostało doręczone w dniu 21 maja 2014 r. (k. 11-12).

W dniu 29 października 2014 r. Stowarzyszenie A. zawarło ze Skarbem Państwa (...)umowę o współpracy, mającą na celu zmniejszenie zadłużenia Stowarzyszenia z tytułu bezumownego korzystania z przedmiotowej nieruchomości (umowa o współpracy z dnia 29 października 2014 r. k. 55-60, okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie zgromadzonych w aktach sprawy dowodów w postaci wymienionych dokumentów oraz okoliczności bezspornych pomiędzy stronami, które zostały przez nie przyznane lub niezakwestionowane w pismach procesowych oraz w oświadczeniach złożonych na rozprawie. Sąd miał na uwadze, że dokumenty z kart 55-60 nie zostały złożone w formie oryginału lub odpisów poświadczonych za zgodność z oryginałem przez notariusza lub pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym, jednak okoliczności uprawdopodobnione za pomocą tych dokumentów nie zostały zakwestionowane przez strony procesu.

Sąd, ustalając stan faktyczny przedmiotowej sprawy, dał wiarę wymienionym powyżej dowodom z dokumentów, które nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności. Ponadto nie były one także kwestionowane przez strony, w związku

z czym Sąd mógł uznać wykazane nimi okoliczności za ustalone na podstawie art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c. Sąd miał także na uwadze, że stan faktyczny rozpoznawanej sprawy nie był pomiędzy stronami co do zasady sporny, a roszczenie główne zostało uznane przez stronę pozwaną.

Sąd Rejonowy rozważył, co następuje:

Powództwo w zakresie roszczenia głównego oraz odsetek zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W rozpoznawanej sprawie powód dochodził od pozwanego zapłaty kwoty 52.951,68 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z tytułu bezumownego korzystania przez pozwanego z nieruchomości nr KW (...), stanowiącej własność powoda, w okresie od czerwca 2011 r. do maja 2014 r. Wskazać należy, że tego rodzaju roszczenie jest uregulowane przepisami art. 224 § 2 k.c. w zw. z art. 225 k.c. Nie było sporne w tym procesie, że pozwany, jako posiadacz samoistny w złej wierze, bezumownie korzystał z przedmiotowej nieruchomości we wskazanym powyżej okresie, jak również że do chwili zamknięcia rozprawy pozwany nie wydał powodowi tej nieruchomości, a zatem nie znajduje w tej sprawie zastosowania termin przedawnienia z art. 229 § 1 k.c. W ocenie Sądu powództwo było zatem uzasadnione co do zasady jak i co do wysokości, przy przyjęciu kwoty miesięcznej wynagrodzenia za bezumowne korzystanie przez pozwanego z tej nieruchomości w wysokości 1.470,88 zł stanowiącej czynsz dzierżawny ponoszony przez poprzedniego użytkownika tych nieruchomości, wyrażający rynkową wartość miesięcznego czynszu dzierżawy/najmu tej nieruchomości.

Należy podnieść, że w przedmiotowej sprawie pozwany Stowarzyszenie A. na rozprawie w dniu 20 listopada 2014 r. uznał żądanie pozwu w zakresie roszczenia głównego zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Sąd Rejonowy przychylił się do stanowiska przedstawionego w doktrynie oraz judykaturze, że instytucja uznania powództwa obejmuje swoim zakresem zarówno oświadczenie woli pozwanego, tj. wniosek o wydanie wyroku zgodnie z żądaniem pozwu, jak również oświadczenie wiedzy pozwanego, co do przyznania istnienia okoliczności stanowiących podstawę powództwa. W orzecznictwie wyrażono zapatrywanie, które Sąd Rejonowy w pełni podziela, że „uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności pozwanego, który nie tylko uznaje samo żądanie powoda, ale i to, że uzasadniają je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne i godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie. Nie jest uznaniem powództwa uznanie żądania przy równoczesnym zaprzeczeniu okoliczności faktycznych, na których powód oparł swoje żądanie. Uznanie z chwilą jego dokonania przez pozwanego wywołuje określone skutki zarówno procesowe, jak i materialnoprawne” (wyrok SA w Krakowie z dnia 5 grudnia 2012 r., I ACa 1061/12, LEX nr 1280314). Mając na uwadze okoliczności rozpoznawanej sprawy Sąd Rejonowy przyjął, że uznanie żądania pozwu nie jest sprzeczne z prawem, z zasadami współżycia społecznego ani nie zmierza do obejścia prawa. Należy mieć na względzie, że pełnomocnik powoda (niebędący radcą prawnym ani adwokatem) został pouczone przez Przewodniczącą w trybie art. 5 k.p.c. o skutkach prawnych złożenia oświadczenia o uznaniu powództwa i po pouczeniu strona pozwana podtrzymała swoje oświadczenie w powyższym zakresie.

W związku z powyższym Sąd, na podstawie cytowanych przepisów, zasądził od pozwanego Stowarzyszenia A. w P. na rzecz powoda Skarbu Państwa (...)kwotę 52.951,68 zł.

Z uwagi na okoliczność, że Sąd zasądził roszczenie uznane przez pozwanego, Sąd na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. nadał rygor natychmiastowej wykonalności wyrokowi co do zasądzenia od pozwanego Stowarzyszenia A. w P. na rzecz powoda Skarbu Państwa (...)kwoty 52.951,68 zł.

Żądanie odsetek ustawowych od zasądzonej kwoty Sąd na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.c. uznał za zasadne od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 18 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty. Sąd miał na względzie, że pozwany wnosił o niezasądzenie odsetek, jednak w ocenie Sądu brak było podstaw prawnych i faktycznych do uwzględnienia tego wniosku. Dochodzone roszczenie bezspornie było wymagalne z datą wytoczenia powództwa, zaś co do kwoty 51.480,80 zł już od upływu 7 – dniowego terminu do zapłaty wyznaczonego w wezwaniu z dnia 16 maja 2014 r., doręczonego w dniu 21 maja 2014 r., tj. od dnia 29 maja 2014 r., w związku z czym żądanie strony powodowej co do odsetek należy uznać za prawnie uzasadnione. Sąd nie uwzględnił argumentacji strony pozwanej o szczególnym

charakterze jej działalności, co w ocenie pozwanej uzasadniało oddalenie przez Sąd powództwa w zakresie odsetek. Jednakże strona powodowa również jest podmiotem użyteczności publicznej, zobowiązanym do prowadzenia gospodarki finansowej zgodnie z określonymi regulacjami. Należy ponadto wskazać, iż w przypadku jeżeli roszczenie istnieje, Sąd w sytuacjach wyjątkowych jedynie mógłby powództwa nie uwzględnić. Taka sytuacja zdaniem Sądu nie zachodziła w sprawie niniejszej, gdzie pozwana miała możliwość wcześniej zareagować i regulować swoje zadłużenie.

Sąd umorzył postępowanie w przedmiocie zwrotu od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania, albowiem powód na rozprawie w dniu 20 listopada 2014 r. skutecznie cofnął wniosek o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów postępowania. Postępowanie w tym zakresie podlegało zatem umorzeniu na podstawie art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. W sprawie nie zachodzą przy tym okoliczności z art. 203 § 4 k.p.c.

Kierując się powyższymi motywami orzeczono jak w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować uzasadnienie;
2. Odpis wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim z dnia 25 listopada 2014 r. wraz z uzasadnieniem proszę doręczyć pozwanemu;
3. Akta przedstawić Przewodniczącej Wydziału po upływie 30 dni, załączając zpo, bądź wraz z korespondencją;
4. Po uprawomocnieniu wyroku proszę akta sprawy przedstawić sędziemu referentowi celem wydania postanowienia w przedmiocie pobrania od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego w Nowym Dworze Mazowieckim opłaty sądowej od pozwu, której nie miał obowiązku uiścić powód, ewentualnie przejęcia tych kosztów na rachunek Skarbu Państwa.